

sadettin kirmiziyüz,
casper vandeputte

SOMEDAYMYPRINCEWILL
.COM

Personages

in volgorde van opkomst

Sadettin

Bruiloftsband

Sare/Amor 85 *zus van Sadettin*

Heraut(en)

Zwarte Ridder *de broer van Sare en Sadettin*

De Matriarch *moeder van Sare en Sadettin en de Zwarte Ridder*

Mohammed B

Vaderfiguur *de vader van Sare, Sadettin en de Zwarte Ridder*

Stewardess Turkish Airlines

Özgur/ Hij Die Niet Keek *de bruidegom van Sare*

Reaguurder 1

Reaguurder 2

Moderator Maroc.nl

Prettygirl 89 *de nicht van Sare en Sadettin*

Abdul Hamid Doornbach *imam*

Abdullah *broer van Özgur*

Dit stuk kan gespeeld worden door meerdere acteurs/actrices. Rollen kunnen worden gedubbeld of door afzonderlijke acteurs worden ingevuld. Tekst kan naar eigen inzicht verdeeld worden.

I na de bruiloft

Een feestzaal waar zich zojuist een bruiloftsfeest heeft voltrokken. De gasten zijn weg. Wild en dronken danst Sadettin door de verlaten ruimte. De band speelt, aan het einde van zijn latijn. Het is laat. Dan, als de band niet meer verder kan;

SADETTIN

Bezing mij

oh muze,

het lot van de Schone van Zutphen,

mijn zusje Sare,

die vandaag, zaterdag 16 juli 2011,

in Istanbul getrouwd is.

Oh, oh ja, oh.

Met een hoofddoek om haar hoofd.

Oh, oh.

Terwijl ze vijf jaar geleden niks van die hoofddoek moest hebben.

Oh.

Die in Turkije is gaan wonen.

Oh.

Terwijl ze vier jaar geleden niets van Turkije moest hebben.

Bezing het mij

oh grote broer van Sare,

oh kleine broer van Sare,

oh kabelexploitant van de TRT,

oh moeder van Sare,

oh vader van Sare,
oh zoon van de fietsenmaker,
oh Salman Khan,
oh Leonardo, Raphael Donatello en Splinter, oh Theo van Gogh,
oh Mohammed B,
bezing mij.

Hoe zij nu met haar echtgenoot
door Istanbul rijdt
om straks aan te komen
in haar nieuwe huis,
waar een imam
haar afscheid definitief zal maken.

Oh.

Oh kut.

Oh kut.

Oh kut.

Sorry van daarnet hoor.

Ik ben gewoon heel geëmotioneerd.

Ik had het toch een beetje onderschat denk ik, dat hele m'n zusje weggeven
aan een stelletje boerenlullen uit Oost-Turkije.

Zijn we er toch ingetuind!

We hebben verloren!

1-0 in de laatste minuut.

Sorry sorry.

Ik moet bij het begin beginnen.

Ik moet ehm...

Ja.

Het begin.
Kent iemand de TRT,
Turkye Radio Television?
Was vroeger op de kabel,
de Turkse NOS eigenlijk.
Dat werd van de ene op de andere dag
van de kabel gehaald.
En opeens hadden de 330.000 Turken geen NOS meer.
En dat was het begin van de schotels.
Hadden we in één keer tweehonderd zenders.
Alles hadden we.
Fantastisch.
Turkse sport.
Turks nieuws.
Turkse kookprogramma's.
Turks nagesynchroniseerde animatieshows.
*Sadettin vindt een speelgoed zwaard uit de serie Star Wars, speelt er mee en
citeert in het Turks wat fragmenten uit de Turtles.*
Ik was altijd de blauwe,
de leider
en mijn zusje was de rode.
Turtles hè?
We hebben het over de Turtles hè?
Een animatieserie uit de jaren '80-'90
over vier ninja schildpadden.
De blauwe was de leider.
De paarse was een paarse

en die deed iets met techniek.

Dus die viel af voor haar.

En die oranje dat was eigenlijk meer een skateboardende pizzaetende clown,
dus die wou je ook niet zijn.

En dan bleef die rooie over.

Raphaël.

En die was,

ja,

die was gewoon cool.

Die had twee drietandige zwaardjes.

Dit zwaard heeft er trouwens niks mee te maken hoor,
ik ben gewoon een Star Wars fan.

En ondertussen maakten mijn ouders ruzie. Maar ik laat me niet afleiden.

Ik laat me niet afleiden.

Ja die turtels werden geleid door een rat, Splinter.

En wij fantaseerden altijd dat onze grote broer dat was,

– dus het is grote broer, dan ik, dan mijn zusje –

maar dat wist hij niet want hij deed nooit mee want hij was te oud voor de
Turtels.

Hij was meer van ‘your strength has weakened old man.’

Of misschien moet ik beginnen bij de Turkse les.

De Turkse les die we kregen op onze Nederlandse basisschool.

Dat moest.

Dat was verplicht.

Tot 2004 moest elk Turks kind bijles krijgen in zijn moedertaal.

Van Wim Kok.

Ik weet het nog goed.

Wim Kok kwam vermomd als meneer Ersin Söylemez ons uit de les halen en wij leerden Turks.

Dat we ook al hoorden van onze moeder en de zenders maar dat was blijkbaar nog niet genoeg. Spellen enzo.

Rijtjes.

Alsof we elk moment terug gevlogen konden worden.

We hadden ook een regel: maak altijd twee grote fouten.

Twee.

Want als je nul fout maakt, dan ben je 100 procent Turk, en dan moet je daar gaan wonen.

Die les hield op, omdat we op een school kwamen waar wij de enige Turkse kinderen waren en daar was geen meneer Söylemez.

Wim Kok had er blijkbaar geen rekening mee gehouden dat die Turken op een blanke school terecht konden komen.

Onze vader die in de hemel zijt
uw naam worde geheiligd
uw rijk kome
uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden
zoals wij ook anderen hun schulden vergeven
en leidt ons niet in bekoring
maar verlos ons van het kwaad.

Amen.

Wij hoefden niet mee te doen.

Ik zat gewoon stil om me heen te kijken.

Ik snapte er niks van.

Een van de jongens uit mijn klas vertelde dat hij elke zondag het lichaam van Jezus opat

en zijn bloed opdronk.

Ik knikte en wist,

met deze gasten moet je niet fucken.

Ik dwaal af.

Nee nee, ik dwaal niet af. Ik heb iets.

Donderdagmiddag waren we eerder klaar met de les, dus ik loop alvast naar het lokaal van Sare.

Sare mijn zus hè, de Schone van Zutphen.

En door het raam zie ik dat groep drie van Rooms Katholieke basisschool de Achtsprong aan de dagsluiting is begonnen.

Haar juffrouw leest iets voor.

Wo.Wo.Wo!

Mijn zusje, de supercoole Nina Kaploehaha bidt mee!

Ze sluit zich aan bij het volk dat zijn eigen profeet nog verslindt!

Dat bedoel ik.

Ze is zo... zo... meegaand, snap je...

– Wat deed je gek?

– Wat? Iedereen doet het.

– Ja, wij niet.

– Waarom niet?

– Dat mag gewoon niet.

– Ja maar het is veel leuker,
je mag dingen vragen.

– Het is gestoord.

Ze hebben Jezus in een koekje gestopt.

Het zijn vampiers.

– Maar je mag wensen doen.

– Wat wens je dan?

En dan haalde ze haar schouders op.

Ik moest meisjeskleren aan.

Ja, dat heeft er niks mee te maken hoor,
denk ik, of wel?

Maar in ieder geval.

Totdat mijn zusje geboren werd deed mijn moeder mij af en toe
meisjeskleren aan.

Ik had een meisje moeten zijn.

Ik had mijn zusje moeten zijn.

Maar ik was ik.

En dus kwam mijn zusje.

Snap je.

Mijn moeder wilde een meisje.

Zo hoort het.

Je begint met een zoon en dan krijg je een dochter die beschermd kan
worden door die zoon.

De Cito-toets.

Bezing mij
oh Cito
waarom ik hier nu sta,
terwijl zij met haar man
door de Istanbulese file rijdt.
Ik mocht naar het vwo
en kwam op een keurige school,
vernoemd naar één van de vertalers van de Statenbijbel.
Zij moest naar de mavo.
En kwam op de Stedelijk Scholengemeenschap terecht.
Oh, Wimmie Wimmie Kok.
Waarom moest je toch van die grote scholen maken, waar de onwillige
leerlingen met z'n anderhalfduizend over elkaar heen buitelden.
Wat doet een meegaand en stil meisje op zo'n plek?
Niks.
In vijf jaar de Mavo halen.
Terwijl ik leerde dat Leonardo ook een aardig schilder was en Raphaël de
hele bijbel in een fresco had gestopt en we en passant ook nog de Radio 538
leukste-school-van-Nederland-award wonnen, zat mijn zusje op een school
bevolkt door Sjonnies, Anita's, Fatima's en Mohammeds.
En waar wij na het achtste uur bijlessen filosofie kregen, gingen zij naar de
leegstaande derde verdieping om anale seks te hebben
zodat je je maagdelijkheid niet verliest.
Maar niet mijn zusje.
Zo meegaand was ze ook weer niet.
Maar wat deed ze dan?
Wat deed ze?

Ik weet het niet.
Ik was er niet.
Ik blowde me suf.
Ik neukte me suf.
Weet ik veel wat ze deed.
Ik deed een jaartje extra over de leukste school van Nederland.
Ik speelde de wijze kater van Heijermans.
Niet zijn beste, maar heel interessant –
jaja komedie
je moet het echt serieus nemen
dan wordt het pas grappig –
Ik ging op reis naar India.
Ja vrijheid, vrijheid, wat is vrijheid hè.
Hé, een blokje hasj.
Ik verhuisde naar Leeuwarden.
Zal ik pasta met rode saus maken of...
Hé, een open relatie.
Nee, ik ga volgende keer schoon maken.
Hé, nog een blokje hasj.
En ik woon in Maastricht.
Ja, zo snel gaat dat.
Soms vraagt mijn moeder
of ik met mijn zusje wil praten
over haar toekomst.
Daar heb ik eigenlijk nooit zoveel zin in,
want Zutphen – Maastricht is 2,5 uur reizen met de trein

– twee keer overstappen en met zo'n kut boemel tussen Roermond en Nijmegen –
en ik ben heel serieus bezig met mijn opleiding en tequillashotjes nemen en op de tafels dansen
in het aan de Toneelacademie grenzende café.

Dus ik ga.

En ik zit tegenover haar.

En ik probeer haar iets te geven.

Een plan of een noodzaak om iets te gaan doen.

Want ze is al drie jaar lang aan allerlei MBO-opleidingen aan het beginnen, maar ze maakt niks af.

Niks.

En daar wil ik iets bestraffends over zeggen,

maar ja, eigenlijk snap ik het wel,

want wie houdt het in godsnaam uit

op een ROC?

Wie raakt er geïnspireerd in een van de meest anonieme blokken beton die er ooit in Nederland neer zijn gezet?

Niemand.

Dus ik denk aan de dingen die mij hebben geholpen.

Hé, een blokje hash.

Maar dat advies geef je niet aan je zusje.

En dan begin ik over mijn reis naar India,

en dat zo'n rode stip op haar hoofd haar leuk zou staan.

En dan kijkt zij me aan

met van die ogen die zeggen:

jij hebt makkelijk praten,
jij bent een jongen,
ik mag geeneens in mijn eentje naar Amsterdam.
En dan zeg ik:
hoe weet je nou
dat je niet naar India mag
als je het geeneens probeert?
En dan haalt ze haar schouders op
en begint ze te huilen.
En over de scheiding van papa en mama.
En dat ze mama toch niet alleen mag laten.
En ik denk: scheiding?
Waarom moet het daar altijd over gaan? Waarom moet je dat nou zo'n
prominente rol geven?
Ik sla dat stukje altijd over.
Jullie hadden geeneens door dat mijn ouders intussen gescheiden waren.
Maar ja, nu huilt ze dus
en daar kan ik niet tegen.
Dus geef ik haar complimentjes.
Dat ze zo'n goed meisje is,
met zo'n groot hart.
Dat ze niet thuis hoort in de bediening
van een restaurant.
Dat ze een lievelingsjuf zou moeten zijn.
Dat soort dingen zeg ik,
dat soort lege dingen.
En ik heb ook makkelijk praten.

Dus als ze haar schouders ophaalt
dan zeg ik er wel wat over,
maar zelfs dat,
zelfs dat snap ik nog wel.

Dus waarom zou ik eigenlijk naar Zutphen gaan?

Twee en een half uur in de trein.

Dus ik ga niet.

Ik bel wel.

Als ik weer beltegoed heb.

Ze heeft toch nog een broer?

Nee, maar die is geen voorbeeld.

Die is zo grof en mannelijk en sterk.

Het jongetje met de meisjeskleden moet het komen oplossen.

JA. Dag!

2 sprookje

Dit sprookje wordt verteld door één of meerdere herauten die ook de tekst van de genoemde personages uit zouden kunnen spreken.

HERAUT

Zing van Sare,
de Schone van Zutphen.

Zing de verhalen
en begin maar ergens.

Reeds drie jaar zijn gepasseerd sinds een dolkstoot het Westen trof
in het economisch hart.

Onrust!

Het rechts populisme rukt op in de Nederlanden, wordt doodgeschoten,
en rukt verder op!

Zijne slecht gekapte keizerlijke hoogheid weet, gesterkt door zijn Oost-
Indische mentaliteit het aan een zijden draadje bungelende rijk bij elkaar te
houden.

De senaat staat buitenspel,
besneden vrouwen tuimelen over de straten
en Grote Broeder kijkt naar jou!

Kasteelmuren en kantelen zijn het enige dat de Schone van Zutphen tegen al
deze onrust kunnen beschermen.

Sinds haar hashrokende astmatische broer in zijn lafheid de hielen heeft
gelicht

woont zij met haar moeder alleen.

Aan de vertrouwde moederboezem vastgeklemd brengt zij haar dagen door
badend in het warme licht van de beeldbuis
die als venster op de wereld dient.

De loopbrug van het slot is opgehaald, kraakhelder zijn de vertrekken
welhaast neurotisch geboend zijn de gangen
en de marmeren zuilen.

Dit is haar leven:

televisie

afspraken met de arts

waar zij, enige dochter,

fungeert als tolk voor De Matriarch.

MATRIARCH

‘Mijn kind,

een vreemde mysterieuze pijn

heeft zich meester gemaakt

van de bloedvaten in mijn linkervoet!

Dit beeld ik mij geenszins in!’

SARE

‘O

moeder

sinds enkel wij tweeën hier in dit grote,

leeg aandoende kasteel vertoeven

beeldt u zich helemaal niks meer in!

Dat kan ik beamen!’

HERAUT

Tweemaal daags wordt deze routineuze gang van zaken doorbroken door
het neergaan van de zware loopbrug.

Als het geratel van de kettingen klinkt,
is eindelijk het moment waar alle doorsnee stervelingen uit de omgeving
naar hebben gehunkerd aangebroken.
Het moment waarop zij een blik kunnen werpen op haar weelderige haar,
dat als een zwartkleurig softijsje langs haar hals zigzagt, en zo je blik
meezuigt naar
haar staartbeen,
haar zwenkende heupen,
haar deinende, op plukbare granaatappels gelijkende borsten,
haar volle lippen,
de arcadische bogen die haar wenkbrauwen heten,
haar zwoele oogopslag,
haar uitnodigend krullende wimpers,
en haar mysterieuze glimlach –
wanneer zij, gezeten op haar stalen ros,
de landerijen van het omliggende hanzestadje aan de IJssel intrekt,
op weg naar haar favoriete tijdverdrijf: Ottomaanse pizzeria Efeze,
waar zij, vermomd als dienstmeid,
bokalen donkere wijn
en schalen met het knapperigste platbrood belegd met tomaat, buffelkaas,
blauwaderkaas, ansjovis uit de zwarte zee en ananas van over de Pacifische
wateren aan de cliëntele aanbiedt.
Het manvolk dromt bijeen,
verdringt zich
om een blik op deze buitenaardse schoonheid te kunnen werpen,
deze engelachtige verschijning
die hen keer op keer

met stomheid weet te slaan
hun monden zakken open
tot onder hun navel
hun geslacht klopt
in hun katoenen lendedoeken
op het ritme van hun hart.

Maar een ieder weet dat de glimlach die ze hen toewerpt gevaren met zich meebrengt:

De hoeder van de Schone,
de vleesberg met spieren,
het monster dat grootgebracht werd
in de krochten van de Gelderse onderwereld, grootgebracht op
bruingeblakerde vleesspiezen en schedels gevuld met gesmolten stremsel
van de geit.

Die de uitgerukte harten van zijn vijanden verslindt, meester in de duistere
krachten

de ridder die met ijzeren vuist haar kuisheid bewaakt,
die aan één blik genoeg heeft
om tienduizenden te doen beven.

Haar oudste broer
die de mantel van de vaderrol dankbaar om zijn schouders heeft geworpen:
Süleyman de Verschrikkelijke.

De Zwarte Ridder.

ZWARTE RIDDER

‘Hey zusje. Alles goed?’

SARE

‘Goed, broeder.’

ZWARTE RIDDER

‘Niet te laat thuiskomen hè.’

SARE

‘Nee.’

HERAUT

Zijn bewaking is nodig,

want gevaar ligt op de loer.

Bodes snellen heen en weer

en brengen in het geheim verslag uit

aan hun meesters

dat de Schone van Zutphen de huwbare leeftijd heeft bereikt.

Het werk van de Zwarte Ridder wordt er niet gemakkelijker op.

Verontrustende berichten

over ontvoerde nichten,

onteerde jonkvrouwen

bereiken ook zijn oren

Het laatste wat hij wil is falen

in zijn belangrijkste taak:

haar beschermen als een engel.

MATRIARCH

‘Bescherm haar goed, mijn zoon, zij is onze enige dochter.

Veel hangt af van haar welzijn.

En van de nar uit Maastricht

valt weinig te verwachten.’

HERAUT

Dan wordt het keizerrijk opgeschrikt door het blinde noodlot

in de vorm van een vlasbaard, jurk en brief

die vastgespiest wordt op de borst van een controversieel filmmaker.

MOHAMMED B.

Ik weet zeker dat jij,

O Amerika,

ten onder gaat.

Ik weet zeker dat jij,

O Europa,

ten onder gaat.

Ik weet zeker dat jij,

O Nederland,

ten onder gaat.

Ik weet zeker dat jij,

O Hirshi Ali,

ten onder gaat.

Ik weet zeker dat jij,

O ongelovige fundamentalist,

ten onder gaat.

Hasboena Allah wa niwma alwakeel

Niwma alMawla wa Niwma anNasseer

HERAUT

En dan verschijnt daar

aan de horizon

de bijna vergeten vaderfiguur.

VADERFIGUUR

Oh dochter!

Vergezel mij op een reis naar het moederland! Waar het fruit rijp is
en de temperatuur aangenaam!

Waar de dolfijnen de vissers begeleiden
door de gouden hoorn!

Waar de brug tussen Azië en Europa
gebouwd wordt.

En waar de adidasjes voor bijna niks over de toonbank vliegen.

Mijn zus wil ons graag ontvangen in haar huurappartement in
Constantinopel!

STEWARDESS TURKISCH AIRLINES

Ladies and gentleman, saleim aleikum,
welkom in de buik van de ijzeren vogel
die u naar het moederland zal vlieg.

Wij hopen u heeft prettig vlucht
en lekker eet,

wij heb voor u lekker vlees
en lekker met honing lekker nootjes
bladerdeeg spinazie vlees lekker.

Oh wij zijn al daar.

Hamdoelila.

HERAUT

Spoedig is haar Laaglandse Vaderland

niets meer dan een lang vervlogen hersenschim.

Omringd door vreemden

die haar moedertaal spreken

komt de Schone van Zutphen tot rust

in de hectiek van deze stad van wonderen.

Constantinopel

gebouwd op zeven mythische heuvels.

Waar zij zich laaft aan de wondere wereld van internet chatten

en illegaal gebrande DVD's.

SADETTIN

Dat bedoel ik nou

ben je in Istanbul

ga je Bollywoodfilms kijken.

Waarom!?

HERAUT

Nee nee wacht

want daar in de taveerne van de elektrische snelweg stuurt zij korte

elektronische telegrammen naar haar meest intieme vriendinnen.

VRIENDIN VAN SARE

Vrede Gods zij met u.

Hoe is het in het moederland?

Stop.

SARE

Ja gaat wel.

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Oh okee.

Wel lekker weer?

Stop.

SARE

Ja wel superlekker weer,
maar wel echt warm.

Ik zit lekker bij het internetcafé,
daar is tenminste airco.

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Wie zit er naast je?

Stop.

SARE

Dat is mijn neef.

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Je neef is echt knap, joh. Stop.

SARE

Ja, zal ik vragen of hij iets met je wil?

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Ja!

Hahah. Smiley smiley.

Kan ik lekker in Turkije gaan wonen
en in de zon liggen.

Stop.

SARE

Jonge, je wil echt niet in Turkije gaan wonen. Weet je hoe warm het hier is?

Het is hier echt alleen lekker in de vakantie. En er rijden heel veel auto's.

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Zeur niet zo

en zoek een leuke man voor me uit.

Zitten er daar nog meer leuke mannen?

Stop.

SARE

Nee, geen een.

Nou ja, er zit er wel een,

maar die is niet leuk.

Volgens mij is hij gek ofzo.

Stop.

VRIENDIN VAN SARE

Oh hoezo dan?

Stop.

SARE

Nou, hij heeft nog nooit naar me gekeken.

HERAUT

Stop!

Wat is hier aan de hand?

Is er een wezen op dit ondermaanse

dat weerstand kan bieden tegen het aanzien van de Schone van Zutphen?

Ja, het heeft er alle schijn van.

Achter zijn bolvormige beeldscherm

zit daar De Man Die Niet Kijkt.

De beheerder van het etablissement.

Zelfs wanneer haar beeldscherm uitvalt
en zij hulpeloos om zich heen staart,
kijkt hij niet.

En zij piekert er niet over
hem om hulp te vragen.

Enige tijd
en vele elektronische telegrammen later
staat de Schone van Zutphen
op het punt van vertrekken
De laatste avond van haar verblijf
is aangebroken.

Haar vader vraagt:

VADERFIGUUR

‘Heeft deze vakantie je kunnen bekoren?’

HERAUT

Zij haalt haar schouders op en glimlacht.

VADERFIGUUR

‘Is er nog iets dat je verlangt?’

SARE

‘Nee.

Of, nou ja.

Misschien.

Taart.’

HIJ DIE NIET KEEK

‘Taart?’

HERAUT

Klinkt er achter haar.

HIJ DIE NIET KEEK

‘Ik ga taart voor je halen.’

HERAUT

Het is Hij Die Niet Keek.

SARE

‘Op dit uur van de nacht?’

HIJ DIE NIET KEEK

‘Ja, dit is Istanbul.’

HERAUT

Hij sprint weg.

En nog voor de koekoek zijn vlucht over de stadsmuur heeft kunnen maken staat hij daar. Met een taart.

De volle, romige, zachtgroene cake

glijdt over haar tong.

HIJ DIE NIET KEEK

‘Smaakt het, freule?’

HERAUT

Ze wil haar schouders ophalen en

‘gaat wel’ zeggen.

Maar het lukt niet.

Haar schouders bewegen zich niet omhoog. Voor het eerst van hun leven weigeren ze dienst.

In plaats van schuchter optrekken

werpen ze zich naar achteren,

haar prachtige borsten komen naar voren,

en haar mondhoeken trekken zich op,

ze lacht.

Ze lacht,
maar op een manier die nog nooit iemand heeft mogen aanschouwen.
Verdomme, verdomme,
haar lippen bewegen zich naar voren
terwijl ze lacht,
maar niet vriendelijk,
het is plagend.
Het is...
het is.
Dit kan niet.
Als de Zwarte Ridder dit ziet.
Of wanneer het hem
dankzij zijn talrijke spionnen ter ore komt...
Dan...
Dan...
Ze laat de taart uit haar handen vallen.
HIJ DIE NIET KEEK
O, mejuffrouw.
Verschoning,
ik heb u overstuur gemaakt.
Vergeeft u deze sterveling het volgend verzoek.
Ik smeek u
geef mij uw hand
wandel met mij over het pad dat liefde heet.
SADETTIN
Dat is het,
meer is er niet voor nodig.

Het is juli 2005.

Mijn zusje is twintig en heeft verkering.

MODERATOR MAROC.NL

Beste Amor 85, Hartelijk dank voor je registratie op Maroc.nl, dé internetcommunity voor al je vragen over lekker eten, seks, islam, politiek, muziek, sport, Koran, en alle andere dingen die het leven leuk en spannend maken!

AMOR85

Helloow iedereen.

Ik ben nieuw hier en heb meteen een vraagje die ik aan jullie stellen wil:

Ik ben een meisje van eenentwintig.

Ik woon gewoon nog thuis in Zutphen en werk in de bediening.

Sinds een paar maanden voel ik me niet zo lekker.

Ik weet niet.

Ik vind opstaan stom, maar echt stom.

Ik doe het gewoon niet.

En inslapen is ook echt niet te doen.

M'n vriendinnen zeggen van: wat ben je stil.

En ze zeggen van: vroeger moest je veel lachen.

En ze hebben wel gelijk denk ik.

Ook eten kan me niks schelen.

Maar dan eet ik wel opeens heel veel chips

en lig ik misselijk op de bank.

En dat is echt echt irritant.

Mijn moeder zei: ga naar de dokter dan.

Maar ik weet niet...

Ik mag hem niet.

En het is niet echt iets met mijn lichaam, denk ik.

Wat denken jullie?

Wat kan ik hier aan doen?

REAGUURDER 1

Het is eigenlijk net zo als wanneer je sleutels kwijt zijn,

je moet gewoon denken:

waar heb ik ze voor het laatst neergelegd?

Stel jezelf gewoon de vraag:

wanneer was ik voor het laatst gelukkig?

AMOR85

Vorige zomer toen was ik gelukkig.

Ik weet het nog goed,

want er was een jongen,

het was mooi prachtig en puur,

maar dat is nu voorbij want het kan niet,

nooit niet.

REAGUURDER 1

Wow, dat klinkt vet spannend. Vertel snel, snel.

Vertel door!

REAGUURDER 2

Ik heb wel iets om je leegte mee op te vullen.

In m'n broek

AMOR85

Ik weet niet.

Het was gek.

We waren megaromantisch in love gevallen.

We tekstten en chatten,

spraken elkaar altijd op msn.

En hij had al heel snel over mij verteld

aan zijn familie.

En zij waren echt van:

Mashalla, zoon, we zijn zo blij voor je. Wanneer mogen we d'r zien

en haar welkom heten in de familie?

Dus ik dacht:

dan is voor mij de tijd gekomen om mij

in eerlijkheid tot mijn familie te richten.

Want zij waren al langer van:

wat doe je eigenlijk met je leven wat je door de almachtige is gegeven?

Ze zouden blij zijn en Mashalla roepen.

Maar niks was minder waar.

Mijn moeder werd gewoon heel boos en zei van: ik ben teleurgesteld.

En ze vroeg van

wie ik wel niet dacht dat ik was,

dat ik zomaar achter haar rug om

met een jongen had gepraat.

Ze zei dat ik me moest schamen.

En ik schrok echt zo.

Ik had gewoon gedacht, ik weet niet...

dat ze zou zeggen:

Mashalla, echt goed voor jou.

En me zou knuffelen.

Ik rende naar mijn kamer
en moest keihard huilen.

Ik durfde niet aan mijn vriend te zeggen
wat er zojuist gebeurd was.

REAGUURDER 2

Terecht dat je ouders boos worden.

Je wilt toch niet dat je ouders worden afgerekend op het feit dat je, sorry
voor de woordkeus, een hoer zou kunnen zijn.

REAGUURDER 1

Houd je bek.

Je zit op internet.

Het is 2006.

De middeleeuwen zijn voorbij.

REAGUURDER 2

Houd zelf je bek, Aïsha,
met je vrijgevochten meningen.

Woella jij aliën.

Je moet je bek houden

REAGUURDER 1

Hé Amor85,

ik weet niet precies wat er met je aan de hand is, maar je schrijft echt vet
goed.

Vertel alsjeblieft verder, je hebt een fan!

AMOR85

Hoi allemaal,

dank je voor jullie lieve berichtjes.

Er is niet echt veel meer te vertellen

want hier houdt mijn geluk op.
Want ik zat dus te huilen.
Ik had ook hele mooie muziek opgezet.
En toen belde mijn broertje.
Ik dacht: oh fijn,
hij kan me opvrolijken.
Maar hij zei: wat! ben je gek ofzo!
Je gaat echt nooit
echt never never nooit
in Istanbul wonen
om met een of andere Turk te trouwen.

Ik zei: je bent zelf een Turk.

Hij zei: niet zo brutaal.

REAGUURDER 1

Wow, woonde je vriend in Istanbul?

Ah, ik wil daar heen!

Zo'n fijne stad lijkt me.

Schrijf verder, je hebt een fan!

REAGUURDER 2

Istanbul, wat is dit?

Is dit een Turkenverhaal ofzo.

Ga lekker naar je eigen site met je Ottomanenverhalen

REAGUURDER 1

Ga verder Amor, ik ben benieuwd naar de rest van je verhaal.

AMOR85

Ja hij woonde in Istanbul,

we zagen elkaar alleen 's avonds op de chat
en hij was vet lief

en gewoon heel anders dan iedereen hier.

Hij zei gewoon lieve dingen

en hij was echt superknap.

Als ik er aan denk moet ik weer huilen

want wat moest ik doen?

Ik kon toch niet tegen de wens van mijn familie zomaar naar Istanbul gaan?

Want ik was bang dat mij hetzelfde zou overkomen als mijn nicht.

REAGUURDER I

Wat was er met je nicht dan?

AMOR85

Oh ja, dat heeft ze zelf verteld.

Klik maar op deze link.

prettygirl89

Luister iedereen naar mijn verhaal.

Het is waar gebeurd.

Ik moet het aan iemand kwijt

want ik kan er niet meer mee leven.

Ik ben getrouwd maar dikke traandruppels vallen op mijn tweedehands
bruidsjurk.

Tweedehands omdat ik zelf het geld heb moeten regelen want mijn
familie was tegen de bruiloft.

En ik geloof dat ik ze nooit meer ga spreken.

Omdat ik ben getrouwd met iemand die geen moslim is.

Of ja, van een net iets andere stroming. Maar wat maakt het uit, ik hou
van hem en hij van mij.

Waarom is het dan fout?

Ik begrijp het niet.

Toen ik het vertelde aan mijn ouders zeiden ze meteen: nee, dat mag niet.

En als je het toch doet

dan willen we nooit meer met je praten. En nu ben ik toch getrouwd.

Ik heb tegen mijn man gezegd:

ontvoer me maar,

neem me maar mee naar het huis van je ouders, dan moeten mijn vader en moeder wel instemmen.

En nu is dat dus gebeurd.

De ontvoering was echt superromantisch. Ik had stiekem al mijn spullen ingepakt. Toen mijn ouders niet thuis waren

ben ik naar buiten gegaan

waar ik werd opgewacht door mijn aanstaande man in zijn mooie wagen.

Hij nam me mee naar zijn huis

en daar maakten we het onomkeerbaar. Wat heb ik gedaan?

Mijn moeder heeft al mijn foto's verbrand en wil niets meer met me te maken hebben!

AMOR85

Nu weet je dus hoe mijn familie in elkaar steekt.

Zo zijn ze dus.

In ieder geval:

die avond kwam mijn vriend op de chat.

Hij zei: hoi.

Ik zei ook: hoi.

Hij zei: wat ben je stil.

Ik zei: hoe weet je dat? We zijn aan het chatten.

Hij zei: dat voel ik.

Dat bedoel ik: hij is echt bijzonder.

Hij voelt dingen.

Ik zei: we moeten praten.

Hij zei: okee.

Ik zei: ik kan dit niet.

Hij zei: waarom niet? Het voelt zo goed.

Ik zei: ja, het kan wel goed voelen

maar het is niet goed. Mijn familie vindt het niet goed. Sorry.

Hij zei: ik geloof je niet.

En toen heb ik hem gebeld.

En ik zei: sorry schatje, het mag niet zo zijn. En toen hoorde hij mijn stem en wist hij dat het serieus was.

Hij huilde.

Ik huilde

En toen was mijn beltegoed op.

Sindsdien heb ik zijn stem nooit meer gehoord. Hij komt nog wel eens online.

We blokkeren elkaar niet ofzo,

maar we praten ook niet meer met elkaar.

RABDULHAMID DOORNBACH

Salam zuster,

ik begrijp je moeder wel.

Het is voor ouders vandaag de dag heel moeilijk om je kinderen volgens het rechte pad op te voeden.

Bedenk dat ouders altijd het beste willen voor dat wat ze het liefst is.

Maar ik wil wel praten over de leegte in je leven.

Ik denk dat ik daar als imam raad in kan geven. Ik begrijp uit je verhaal dat je niet in staat was je liefde te verdedigen.

Dat betekent voor mij dat je liefde niet op een sterk fundament is gebouwd. En Allah kan ons dat fundament bieden. Vanuit daar moeten wij ons leven opbouwen.

Misschien wil je het hier eens over hebben? Salaam, Abdulhamid Doornbach.

REAGUURDER 1

Wow, dit is wel echt hele saaie verhaaltje.

REAGUURDER 2

Nee, nee, is interessante discussie. Gaat echt diep. Ik wil alleen zegge: anaal, rijmt op kanaal.

AMOR85

Hallo Abdulhamid,

bedankt voor je reactie.

Wat voor fundament bedoel jij dan?

RABDULHAMID DOORNBACH

Selam,

bedankt voor je bericht zuster.

Ik zal proberen je te helpen.

Ik begrijp dat je verliefd bent geworden,

dat ben ik ook wel eens geweest.

Maar misschien is het niet het moment om als een onstuimig hert door het kreupelhout te willen dartelen maar om te zorgen dat je leven een stevige basis kent.

Ik neem aan dat je uit een moslimfamilie komt?

Wordt de Koran gelezen bij jullie thuis,

wordt er gebeden?

REAGUURDER I

Zo! Lekkere Rif-aapjes van me, ik zie dat de islamitische brain-wasserette weer op volle toeren draait, jezelf lekker gek laten maken door een of andere haatbaard.

Ga ik weer werken voor m'n geld. Daaag.

AMOR85

Hallo Abdulhamid,

Ja, de Koran wordt bij ons gelezen,
en mijn moeder bidt vijf keer per dag,
maar ik ben er niet echt mee bezig.

Ik draag ook geen hoofddoek.

Als ik heel eerlijk moet zijn, heb ik ook wel eens stiekem alcohol gedronken.

Ik werk in een restaurant en op een avond heb ik met een collega uit alle verschillende drankflessen een beetje geproefd.

Volgens mij was ik zelfs een beetje dronken! Ik weet dat dat eigenlijk niet mag, maar ik was gewoon nieuwsgierig.

RABDULHAMID DOORNBACH

Salam zuster,

ik begrijp dat je nieuwsgierig bent naar de dingen in het leven, maar nu kom je op een gevaarlijk pad!

Geloof me, de duivel ligt in dit soort gevallen op de loer!

Het begint met wel eens een slokje drank
en wie weet wat er daarna allemaal komt.

Ik voorspel weinig goeds voor jou als je niet kiest om je leven drastisch om te gooien.

Je lijkt me zo vatbaar.

Ik denk dat je jezelf maar eens goed in de spiegel moet bekijken en bedenken wat je echt wilt met je leven.

Ik zal vannacht voor je bidden.

stilte

Intussen heb ik een week niets van je gehoord. Ik hoop niet dat je kwaad bent geworden door de dingen die ik zei.

Bedenk goed dat dit niet mijn woorden zijn, maar de woorden die de Almachtige bij monde van zijn profeet aan ons heeft overgeleverd!

AMOR85

Wie ben jij eigenlijk?

Aan je achternaam te zien ben je gewoon een of andere kaaskop die moslimpje gaat spelen en ineens tegen mij, ik ben al twintig jaar met de islam aan het leven, de fundamentalist uit lopen hangen?

Ik vroeg om advies, niet om je oordeel.

Je weet niks van mij, je weet niks van de gesprekken die ik dagelijks voer, je weet niks van alle telefoons die mijn moeder krijgt van andere moeders, die in opdracht van hun zoons bellen om te vragen of ze langs kunnen komen om mijn hand te vragen.

Je weet niks van hoe kut het is om een meisje te zijn.

Jij hebt makkelijk praten.

Je bent niet alleen een jongen, je bent ook nog eens geen allochtoon.

Je hebt waarschijnlijk een grote, leuke, fijne, tolerante VPROfamilie die het wel interessant vindt dat je het spirituele pad bent ingeslagen: lekker exotisch, de islam en vooral in deze tijd.

Wat een dappere keuze moeten ze dat vinden. Maar je weet niks van de dingen die ik dagelijks meemaak.

Je weet niks van wat ik te verduren heb.

Heb je dat verhaal gelezen van mijn nichtje, die getrouwd is met de man waar ze van hield? Heb je gelezen dat haar ouders geen contact meer met haar willen?

Dat is echt gebeurd.

Dat is niet van dat gelul zoals al die sterke verhaaltjes die je hier op dit kutforum tegenkomt:

‘Lees hier hoe de grootste player zelf werd geplayed.’

‘De verkrachting die mijn leven veranderde.’ ‘Mijn zusje is ontmaagd en we weten niet

hoe we er mee om moeten gaan.’

‘Ik werd nergens aangenomen omdat ik een vreemde achternaam heb.’

‘Ze vragen om de haverklap om mijn ID.’

‘Ik weet hoe we de AIVD te slim af kunnen zijn.’ Of wat dan ook... het is écht...

Kun je je dat voorstellen?

Nee hè, want jij hebt waarschijnlijk elke maand een gezellig familieweekend.

En dan doet niemand moeilijk tegen elkaar, want: o wat zijn jullie

Nederlanders toch vreselijk tolerant.

Je moet je voorstellen dat je moeder naar je toe komt en zegt dat je neef met je wil trouwen.

Je neef, die als een broer voor je is geweest.

Je neef, die dreigt dat als je niet met hem trouwt, hij je zal ontvoeren.

Je weet niks van hoe ik, na jaren met plezier gewerkt te hebben in de horeca, godverdomme, vorige week ontslag heb moeten nemen omdat ik, wie weet, na mijn werk laat op de avond in een auto gesleurd zou kunnen worden door die neef.

Ik heb aan mijn collega's de een of andere kutsmoes moeten voorliegen.

Ik schaamde me te erg.

Daar weet jij helemaal niks van, dus oordeel niet.

Ik werk nu in zo'n zonnebankstudio.

Ik zit daar alleen maar te zitten.

Man, ik zit daar zelfs nu achter de PC.

Jullie mannen hebben het alleen maar over dappere keuzes, maar wat weten jullie van niet kunnen kiezen?

Hoe ben je dapper als je niet kan kiezen?

De wereld ligt aan jullie voeten, niet aan de onze.

Jullie hebben het de hele tijd over de juiste keuzes maken, op het juiste moment, maar wat moet je doen als je nooit dat moment tegenkomt?

Ik heb een broer, hij is acteur aan het worden en mijn andere broer is soldaat.

Ik kan dat soort dingen niet doen, want ik ben maar een meisje.

En ik weet dat ik niet de enige ben.

Al die verhalen die jij vertelt, al die keuzes. Maar wat als je nooit de keuze hebt,

maar alleen maar het ene stomme plan

na het andere stomme plan?

Dat je maar voor iets kleins kiest omdat je anders het gevaar loopt je familie kwijt te raken?

RABDULHAMID DOORNBACH

Het heeft niks met de islam te maken maar met cul-

AMOR85

Nee, het heeft niks met de islam te maken.

Kan me niks schelen, maar het is gewoon kut. Ik had net zo goed niet geboren kunnen worden.

Ik voel me net een plant die geen water krijgt, een bloem die in de schaduw staat.

Ken je de teenage mutant ninja turtles, Abdulhamid?

Of hoe heet je eigenlijk?

Is dat wel je echte naam?

Zal ik je gewoon Willem noemen?

Ja?

Ken je de turtles, Willem?

Ken je die rat?

Die meester Splinter?

Die de hele tijd zegt:

je moet het zo doen en zo doen,
en dan ben je pas een goede ninja.

Ja?

Die rat?

Die dat soort dingen zegt, maar wel mooi de hele tijd in het riool blijft zitten?

Daar doe je me een beetje aan denken, Willem. Aan een rat in een riool.

RABDULHAMID DOORNBACH

Excuseer zuster,

het spijt me als ik je heb beledigd,
maar je klinkt niet als jezelf.

AMOR85

Inderdaad, je hebt gelijk,
ik raakte mezelf even kwijt.

Sorry dat ik zo kwaad werd.

RABDULHAMID DOORNBACH

Ik weet dat het vreemd klinkt, maar ik begrijp je.

Wil je het volgende goed tot je laten doordringen?

Je schrijft dat je geen keuzes hebt.

En misschien is het ook waar dat ik me je situatie niet helemaal kan voorstellen.

Maar ik weet wel dat je me doet denken aan een kat die in het nauw gedreven wordt.

Ik smeed je zuster, maak geen vreemde sprongen.

Neem controle over je leven en je lichaam. Iedereen heeft een eigen verbond met Allah, daar kan niemand tussen staan.

En je hebt gelijk, ik zit in een andere situatie, ik heb zonder bemoeienis van mijn voorouders in contact mogen komen met Allah.

Wees standvastig zuster.

Het wordt tijd dat ook jij je eigen band met Allah smeedt, zodat je niet vatbaar bent voor de bemoeienissen van anderen.

Ook al doen ze dat uit liefde.

Het is nu eenmaal een feit, hoe spijtig dat ook is, dat vrouwen het zwakkere geslacht zijn. Dat bedoel ik niet denigrerend:

mannen zijn sterker,

hebben betere posities in de maatschappij.

Daar moet je je tegen zien te wapenen.

Je schijft bijvoorbeeld dat je geen hoofddoek draagt.

Mag ik vragen waarom niet?

Ik ben, hamdullillah, vorig jaar getrouwd met een Marokkaanse die ongeveer in dezelfde situatie zat als jij.

Mijn vrouw is ook later in haar leven zich gaan bedekken.

Zij zelf zegt daarover dat ze zich vrijer en veiliger voelde en dat haar familie meer vertrouwen in haar kreeg.

Trouwens, mijn geboortenaam is Arnold.

AMOR85

Sorry dat ik je Willem heb genoemd :-) Ik heb wel eens met mijn moeder en de vrouwenimam over de hoofddoek gepraat en ik weet dat het moet, maar ik ben er nog niet klaar voor.

RABDULHAMID DOORNBACH

Amor85,

je zegt dat je niet klaar bent.

Waar wacht je op zuster?

Tot het stenen zal regenen?

Tot de Dag des Oordeels?

AMOR85

Ik heb lang nagedacht over je laatste bericht en heb nu dan een besluit genomen.

Mijn moeder gaat volgende maand de Hac verrichten.

Een week na haar terugkeer word ik tweeën-twintig.

Dat gaat de dag zijn dat ik mij zal bedekken.

Bedankt voor je advies.

Selaam.

4 de bruiloft

SADETTIN

Ha! haha! Jajajajaja! Daar is is ie!

Het antwoord op al je existentiële vragen.

De hoofddoek.

Natuurlijk, je kan ook veganist worden,

maar als je moeder zo lekker kookt als de onze is dat geen serieuze optie.

Oh hoofddoek!

Bezing mij

waarom je toch zo'n lekker makkelijk middeltje bent

om je leven richting te geven.

Je bent gewoon een of andere moslima, natuurlijk!

Een jongere en slankere kopie van je moeder. En het werkt goed,

oh man.

Weg is de verveling!

Want wat kan je er heerlijk mee in de weer zijn, welke knoop je er in legt,

over je oren, op je hals,

met bloemen of ruitjes of franje.

En natuurlijk naar anderen kijken,

en of zij hem wel goed dragen.

Eindelijk ben je af van jezelf!

Je bent gewoon een symbool, hè hè.

Of eentje, eentje, je bent er wel tien!

De zichzelfontplooïende moslima.

Je bent de vleesgeworden vrouwenonderdrukking uit de Oriënt,
een keurig Nedelrands sprekende exoot,
een symbool van de islamisering van Nederland, ja!
Nee, dan dat halfslachtige geklungel van je kleine broer, met z'n dubbele moraal,
die zich de hele tijd maar suf moet nuanceren, en uit moet leggen dat hij
gelooft in een verlichte islam.
En nog eens met heel heel veel rust in zijn stem uitlegt dat besnijdenis in zijn
familie alleen bij jongens voorkomt.
En die zonder blikken of blozen hele stukken weglaat als hij zijn familie
vertelt over zijn leven, terwijl hij de nacht daarvoor niet heeft kunnen slapen
van zijn rampetampende homohuisgenoten want je zou je maar van iemand
vervreemden.
Chapeau zusje, cha-fucking-peau.
Eindelijk rust.
Je bent een Turkin. Met een hoofddoek.
Je werkt bij een zonnestudio, dat is lekker rustig en dat schoonmaken dat
kan je inmiddels zo goed dat die zweterige zonnebanken een peuleschilletje
zijn.
En op een dag komt er een man binnen en die begint je lastig te vallen, ja
waarover,
die hoofddoek natuurlijk.
'Hé lekker moslimpje, zullen we samen onder de hoogtezon.' Dat soort
dingen.
'Wil je me lekker insmeren, gaan we lekker olieworstelen, daar houden jullie
toch van?'

Allemaal dingen die je een een jaar geleden nooit te horen had gekregen
omdat je een jaar geleden nog net zo goed een Spanjaard had kunnen zijn.

Dus wat doet je?

Nou, wat een Turkin doet:

je belt je grote boze broer.

En hij komt;

zwarte BMW harde hiphop,

twee kwade vrienden, alles.

En hij zegt:

ik hoorde dat er hier geworsteld wordt,

ik doe mee.

En terwijl jij roept:

niet in de studio, niet in de studio!

Roept je broer: ik maak je kapot!

En die man roept: jullie gaan me vermoorden! Hoera!

De prinses heeft zich definitief in het Turkse sprookjesbos genesteld.

Joehoe.

Maar daar horen vragen bij.

Want nu moet je ook gaan trouwen.

Dat hoort er bij.

Want je wil toch niet een oude vrijster worden, met uitgedroogde handjes en een spinnewiel?

Nee, dat hoort er bij.

In sprookjesland wordt getrouwd, toch? Toch? In Sprookjesland volgen de meisjes hun hart. Oh maar wat zegt dat hart nou ook alweer?

Oh dat weet je niet.

Omdat je nooit voor jezelf hebt leren denken

en met je stomme hoofddoek bent gevluht voor het maken van echte persoonlijke keuzes!

Oh je hart, de vreselijke kou in je hart,
daar is ie weer,
daar doet zo'n lappie stof niks tegen.
Doe het nou eens, luister dan, trut.
Doe nou eens een keer je best.
En daar gaat je hand, naar het toetsenbord.
Oh ja, internet, daar zal de oplossing wel liggen.
Ga maar lekker op maroc.nl je leegte laten vullen door een nieuwe
nepimam.
Misschien is een burka wel de oplossing.
Ga maar – naar je hot, hootmail.
En je schrijft een mail naar...
Naar wie schrijf je een mail?
Naar een jongen.
De Jongen Die Niet Keek @ hotmail.com.
Naar die jongen?
Nee, die jongen dat was een kalverliefde
en dat is verboden.
Door mij en door mama en door iedereen.
Dus dat durf je niet,
daar heb je geen contact meer mee.
Hé, ga weer eens naar maroc.nl ga eens –

5 de mail

SARE

Selam!

Hoe gaat het met je? Goed hoop ik...

Ik heb lang nagedacht over of ik deze mail moest versturen of niet...

Er is namelijk iets waar ik al lange tijd over nadenk, maar ik weet niet of ik het je moet zeggen of niet.

Misschien bega ik een grote fout.

Omdat je nu serieus met iemand anders bent. Misschien denk je zelfs aan trouwen met haar. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik heb een paar jaar geleden een grote fout gemaakt.

Onder druk van mijn familie heb ik besloten om bij je weg te gaan.

En nu ik er over nadenk beseft ik dat ik me achterlijk heb gedragen.

Ik was echt ontzettend gelukkig bij jou.

En ik wilde echt met je trouwen.

Maar toen iedereen er over hoorde werd ik bang.

Er zijn heftige dingen gebeurd, dat weet jij ook.

Er zijn anderen geweest met wie ik na jou heb gepraat, maar niemand was 'het'.

Ik wilde dat ook niet eigenlijk...

Zo gelukkig als bij jou ben ik bij niemand geweest, en zal ik ook niet worden...

Was je maar hier, of was ik maar daar.

Konden we maar samen zijn.

Het doet me heel veel verdriet dat het zo moest eindigen.

Kon het maar doorgaan.

Ik heb echt van je gehouden.

Geloof dit!

En omdat we nog steeds contact hebben,

is er nog steeds iets, denk ik.

Denk jij misschien ook zoiets?

Ik weet het niet.

Weet ik veel.

Ik wilde dat jij het wist.

Als we nog een kans zouden hebben,

misschien dat het ons dan wel lukt.

Laat ik m'n hart luchten, dacht ik bij mezelf. Of je er wat mee doet,

laat ik helemaal aan jou over...

Pas goed op jezelf...

6 soap

Interieur Turkse woonkamer, aanzwellende muziek. Een man heeft een brief vast en leest die. We zien zijn gezicht niet omdat het achter de brief verborgen gaat. Achter hem verschijnt een jonge man, Abdula. Abdula legt zijn hand op de schouder van de man die de brief leest.

De lezende man laat de brief zakken. We zien zijn gezicht, er blinkt een traan in. Het blijkt

De Man Die Niet Keek te zijn. Hij heet Özgür. De camera zoomt in.

ABDULLAH

Je ogen zijn nat.

OZGUR

Broer. Zojuist heeft mijn leven zijn lotsbestemming gevonden.

Deze brief verandert alles. Voorgoed.

ABDULLAH

Wie is de afzender?

OZGUR

Zij.

ABDULLAH

Ik wist het.

OZGUR

Jij wist het, al die tijd al?

ABDULLAH

krijgt een milde glimlach op zijn gezicht Laat ik zeggen dat ik het noodlot een handje heb geholpen.

Soms sprak ik haar op het internet.

Ze had het zo vaak over je,

ik heb haar gezegd dat jij ook nog veel aan haar denkt, maar dat er andere gegadigden waren.

Dus dat ze snel moest zijn.

Özgur pakt zijn broer bij zijn schouder en knijpt hard. Ze kijken elkaar aan. Ook op de mond van Özgur verschijnt nu een glimlach.

OZGUR

Eerloze rat! Ik hou van je.

Ze omhelzen elkaar.

schreeuwt De Schone van Zutphen is van mij! Van mij!

Cut to Zutphen. Interieur. Bij Sare thuis.

De Zwarte Ridder verschijnt

ZWARTE RIDDER

Die jongen uit Istanbul. Neeeeeee!!!

De Schone van Zutphen komt op. De Zwarte Ridder ziet haar. Stormt op haar af.

Grijpt haar vast. Heft zijn hand.

Neeee! Neeeeeeeeee!! Neeeeeeeeeeeeee!!!

SARE

Doe maar. Doe het.

Jij kan mij niet meer raken.

Je hebt het me één keer verboden

en ik heb mijn hart op andere dingen gericht, maar dat was vier jaar geleden.

Ik ben nu vijftwintig.

Dit is bij wie ik wil zijn.

ZWARTE RIDDER

Als ik hem in mijn handen krijg, gaat hij zelf graven.

SARE

Je praat in filmcitataten.

Het maakt geen indruk meer.

ZWARTE RIDDER

Is dit de man die je hart heeft gestolen?

Sare knikt.

Goed dan. Ik regel zijn papieren.

We zullen een leuke baan voor hem vinden.

SARE

Dat zal niet nodig zijn.

Hij komt niet hiernaartoe.

ZWARTE RIDDER

Waarom moet ik dit soort dingen altijd alleen doen?

Waar zijn die klootzak van een Sadettin

en die sukkel van een vader nu?

Zuster. Je kan niet in Turkije gaan wonen.

SARE

Waarom niet?

ZWARTE RIDDER

Je bent een Nederlander.

SARE

Denk je dat?

Worden Nederlandse meisjes door hun broer opgehaald van hun werk?

Moeten Nederlandse meisjes met hun moeder mee naar de dokter?

Moeten Nederlandse meisjes terug naar hun eigen land?

ZWARTE RIDDER

Stel je niet zo aan.

SARE

Hebben Nederlandse meisjes een taalachterstand door het kijken naar de zenders op de schotelantennes?

ZWARTE RIDDER

Je kan niet in Turkije gaan wonen. Het is geen vakantie.

En je had helemaal geen taalachterstand,
je was gewoon lui.

Je kan papa en mama net zo goed in hun gezicht spugen

Je kan alle mensen die uit de bergen en de dorpjes en de zandvlakten en de schapenkuddes en de geitenkeutels hiernaartoe zijn gekomen om zich helemaal kapot te werken omdat ze geloofden in dit land en de voorspoed die het ons zou brengen net zou goed in hun gezicht spugen.

Waarom denk je dat papa die zinkvergiftiging heeft opgelopen?

Waarom denk jij dat hij in de jaren tachtig een giftige silo schoon stond te spuiten?

Omdat hij anders ontslagen zou worden.

Deed hij dat voor zichzelf?

Nou?

Nee, natuurlijk niet.

Dat deed hij voor jou.

Denk je dat mama niet gek werd van haar taalachterstand?

Natuurlijk.

Maar ze bleven.

Ze bleven voor die lieve kleine kleutertjes,

die ze naar de beste scholen van de wereld wilden laten gaan.

Het land waar hun oudste zoon een coffeeshop kan runnen en hun jongste zoon van subsidiegeld toneel kan maken.

Maar wat doet hun dochter?

Die krijgt twee opmerkingen over haar hoofddoek, weet even niet wat ze wil,

en ze laat zich redden door de een of andere Turkse prins.

SARE

Het is geen prins.

Hij heet Özgür.

Hij werkt bij de ING,

hij heeft zweetvoeten,

hij is heel grappig

en ik hou van hem.

7 bollywood

Muziek en licht veranderen. We zijn op de set van een Bollywood film. De acteurs spreken en zingen in een taal die niemand kan verstaan, begeleid door de ophitsende ritmes en meeslepende klanken van de Indiase filmindustrie. De acteurs voorzien zichzelf van onder-titeling middels borden die zij omhoog houden.

MOEDER VAN SARE

bord 1 voorkant

Mijn kind, ik laat je gaan.

+

BROERS VAN SARE

bord 1 achterkant

Wij zullen mee naar het moederland

Muziek en dans. De locatie wordt gewijzigd, de volgende scène speelt zich af in Istanbul.

MOEDER VAN SARE

bord 2 voorkant

Zondag zal de handvraging zijn.

+

VADER VAN SARE

bord 2 achterkant

Maar is dan niet de finale van het VK?

BROERS VAN SARE

bord 3 voorkant

Oh de listige Turken stellen de familie van het meisje op de proef.

+

BROERS VAN SARE

bord 3 achterkant

Maar misschien kunnen wij nog wel de verlenging zien.

Muziek en dans. Er wordt een sprong in de tijd gemaakt. De volgende scène is de dag van de handvraging (en de WK finale Nederland – Spanje)

MOEDER VAN SARE

bord 4 voorkant

Ik ben helemaal niet gespannen

voor dit grote moment

+

broers en vader van sare *bord 4 achterkant*

Wij ook helemaal niet!

MOEDER VAN SARE

bord 5 voorkant

Daar zijn ze met bloemen en chocola!

MOEDER VAN SARE

bord 5 achterkant

En mijn aanstaande schoonzoon

draagt een glimmend pak!

+

BROERS EN VADER VAN SARE

bord 6 voorkant

Kijken ernstig.

De muziek en dans bouwen op naar een hoogtepunt. Dan valt alles stil. Op één melancholische bastoon na, die het gesprek tussen de vaders begeleidt.

VADER VAN ÖZGUR

bord 7 voorkant

Ik ben de vader van Özgür.

VADER VAN ÖZGUR

bord 7 achterkant

Op bevel van God en naar voorbeeld van onze profeet vragen wij uw dochter Sare voor onze zoon Özgür.

VADER VAN SARE

bord 8 voorkant

Ik geef haar aan u mee.

Feestelijke afsluiting van deze geslaagde handvraging.

8 de schone van zutphen

Sare komt op, in vol bruidsornaat.

SARE

Toen we elkaar voor het eerst weer zagen...

Ik was bang jonge.

Ja, ik had hem vier jaar niet gezien hè.

Alleen door een camera.

Maar dan durfde ik het geluid nooit aan te zetten...

Ik weet niet... ik durfde gewoon niet...

Ik was bang dat er iets stuk zou gaan.

Ik had gezegd:

je moet niet schrikken hoor,

ik heb een hoofddoek om.

En toen hij me zag, moest hij lachen.

Hij zei: dat is geen hoofddoek,

dat is een haarband.

Ik draag hem niet volgens de regels,

meer als een Marokkaan.

Hij vond het wel mooi.

Hij houdt niet zo van traditioneel.

Toen durfde ik naar Istanbul te komen.

We spraken af in de McDonalds.

Ik had mijn neef en mijn nichtje meegenomen, hij zijn broer en een vriend.

We zaten daar.

Ik durfde nog steeds niks te zeggen.

Hij had praatjes.

Hij was heel druk.

Hij dronk de hele tijd van zijn milkshake.

Zo.

Alsof het in een film was.

Ja, dit en dat...

En toen zei hij:

ga je mee?

En mijn neef sprong op.

En zijn broer sprong op,
en lachte naar mijn neef,

en zei:

het is goed.

En toen pakte hij mijn hand.

Voor het eerst in vijf jaar.

En ik dacht dat ik flauw zou vallen.

Ik had ook niks gegeten hè.

Weet je, de mens is echt gek.

Je moet sterk zijn om je grootste geluk
aan te kunnen.

Mooie zin hè?

Dat is uit zo'n Indiase film.

Die had ik een keer opgeschreven.

We stapten in een taxi.

Hij rook heel lekker.

Ik weet niet... ik werd er gewoon bijna verdrietig van, zo lekker rook hij.

Ik keek naar buiten.
Istanbul is mooi hè.
Veel mooier dan Zutphen.
Hij zei opeens mijn naam.
En ik keek om.
Hij was vet dichtbij.
En toen zoenden we.
Geen French Kiss.
We zeiden dat we naar de film gingen.
Avatar, die met die blauwe mannetjes.
Mijn neefje, nichtje en ik
gingen met de taxi naar de bioscoop
en daar stond hij met bloemen en chocola.
Mijn neefje en nichtje gingen naar de film
en wij wandelden,
zaten op bankjes,
hielden elkaars hand vast.
Hij zong:
zijn er ooit twee zo dronken van liefde geweest als jij en ik?
Maakte me aan het lachen.
En ik keek op mijn telefoon:
acht gemiste gesprekken.
Mijn moeder, ja.
Een trucje van haar om te kijken
of ik wel echt in de film zat.

Mijn neefje en nichtje wachtten ons op bij de bioscoop en vertelden waar Avatar over ging zodat ik iets aan mijn moeder kon vertellen. Ik heb die film nog steeds niet gezien.

Hij zei:

weet je nog dat je in het internetcafe zat
en dat je monitor uitviel?

Ik zei:

hoe weet je dat?

Hij zei:

dat was ik.

Ik liet hem uitvallen

zodat je naar me toe zou komen.

Ik was boos joh.

Ik zei:

waarom kwam je niet gewoon op me af?

En toen zei hij:

iedereen kwam al op jou af.

Ik werd helemaal warm van hoe hij deed,

hoe netjes hij praatte,

hoe stoer hij was tegen de ober,

hoe hij mijn arm nam als we door een drukke straat liepen,

of hoe hij tegen zijn ouders deed.

Ze waren zo lief voor mekaar.

Ik was bijna vergeten hoe dat ook alweer ging. De eerste keer dat ik zijn moeder ontmoette zei ze dat het moeilijk zou zijn voor mij om te wennen.

Dat ik heimwee zou krijgen,

me onbegrepen zou voelen,
ook hier een vreemdeling zou zijn.
Maar dat dat,
zei ze,
niet zou uitmaken,
want ze zou er voor me zijn.
Ze zou er voor zorgen dat ik me nooit hoefde af te vragen wat ik hier deed.
Ik wil alleen maar van je houden,
zei ze,
want straks ben je mijn dochter.
Gisteren is mijn huis ingericht.
Mijn kleine broer krijgt een lattenbodem niet van de grond.
Hij zucht dramatisch.
Nu is het de bedoeling dat mijn aanstaande schoonfamilie, de broers en
neven van mijn aanstaande man, hem geld geven, en als hij genoeg geld krijgt,
zal de lattenbodem opeens wel opgetild kunnen worden.
Dat geld, dat bewaart hij voor mij.
Zo komt alles omhoog.
Voor alles wordt een klein beetje betaald.
Mijn kleine broer maakt dat onderhandelingsgrapje net iets te vaak.
Hij is een Europese Turk, die zijn traditioneler.
Vannacht zal ik op die lattenbodem voor het eerst als man en vrouw met
mijn echtgenoot slapen.
Ik ga naar de kapper.
's Morgens vroeg al.
Het duurt lang.
Ik word mooi gemaakt.

Onthaard, overal.
Gemasseerd, maskertjes.
Er worden grapjes gemaakt om me zenuwachtig te maken voor wat er
vannacht gaat gebeuren. Ik lach mee.
Dan komt de jurk.
Mijn moeder moet huilen.
Het is vier uur 's middags.
Ik zit in een klein kamertje.
Naast me zit mijn grote broer
en mijn kleine broer staat bij de deur.
Ze doen heel gek.
Ze roken heel veel en zeggen heel weinig.
Alsof ze in een film spelen.
Mijn grote broer zegt:
we gaan heel veel voor je vragen.
Ik knik.
Het kost geld om me naar buiten te krijgen.
Zeshonderd lira kost ik.
Driehonderd euro...
Dat is superveel.
Dat is straks ook voor mij.
Ik kom naar buiten
en mijn grote broer bindt me een rood lint om.
Ja, dat is een teken van mijn maagdelijkheid. Er is voor me betaald,
mijn lint zit om,
zijn taak is volbracht.
Hij huilt.

Yes.

Mijn kleine broer pakt me bij mijn arm.

Hij kijkt heel erg serieus.

Hij zit echt Turk te spelen.

Ik blijf een halve stap achter hem,
zoals het hoort.

We dalen de trappen af naar buiten,
en daar,

op de plek waar hij me zes jaar geleden een stuk taart bracht,
staat Özgür voor een versierde auto.

Mijn kleine broer brengt me naar hem.

Özgür geeft mijn kleine broer een knipoog maar hij doet niks.

Hij kijkt maar voor zich uit.

We rijden samen door de stad,
en iedereen rijdt toeterend achter ons aan.

We praten niet zoveel.

We zijn allebei zenuwachtig, denk ik.

Ik weet wat er gaat gebeuren.

Ik heb het al honderd keer gezien.

En er al duizend keer over gedroomd.

We komen in de zaal.

Iedereen begint te klappen.

Özgür neemt me mee de dansvloer op.

Hij doet mijn sluier af,

kust mijn voorhoofd.

O my god,

het gebeurt echt.

Ik durf ineens niet meer te kijken.
Het licht gaat zachter,
mijn hand in zijn hand,
zijn andere hand op mijn heup.
Ik voel alle blikken op ons.
Dan streelt hij
heel even
mijn wang.
Het is een droom.
Maar ja,
hallo,
dit is ook een fotomoment.
Ik moet mijn ogen open houden.
Wow,
iedereen moet huilen.
Dan beginnen ze allemaal.
Iedereen die van de dansvloer komt
is nat van het zweet.
De Tempo-zakdoekjes vliegen in het rond.
Er ligt een plas op de vloer.
Op mijn liefdesfeest.
Hehehe.
Ze drinken cola en water.
Mijn grote broer heeft een handdoekje
en een speciaal flesje met jus ofzo.
Als hij er een slok van neemt

kijkt ie alsof er iemand op zijn voet gaat staan. Mijn kleine broer danst alleen
maar heel hard. Özgür kijkt me aan,
het is bijna afgelopen.
Nog niet.
Nog even niet.
Daar wil ik nog niet aan denken.
Dat mama en papa en Süleyman,
Ayse en Yasin en Davut en Sadettin en Saar, Feyza, Fatma, Asiye, Yavuz, Engin,
Amca, Yenge, Hala, Eniste enzo...
allemaal straks...
o nee...
me gaan omhelzen
en naar Zutphen terug.
En dan blijf ik hier achter.
Pfff.
Of blijven dansen.
Denk aan...
Denk aan:
zijn er ooit twee zo dronken van liefde geweest
als jij en ik?
als kinderen zo blij rennend
op het maanverlichte pad.
Maar mijn grote broer knipoogt.
Hij komt naar me toe:
zusje!
leuw. Dát zat er dus in het flesje.
Ik hou van je, zusje.

Ik ga je missen.
Ik ga je bellen, elke dag.
Maar alleen om je stem te horen.
Want je bent mijn verantwoordelijkheid niet meer.
Papa zegt:
is heel normaal hoor,
mijn zussen zijn ook getrouwd,
doei.
Mama huilt alleen maar terwijl ze lacht.
Ook net een film.
Mijn kleine broer zegt:
niet huilen.
Dit is een mooie dag.
Dit is het mooiste dat er bestaat.
Als er iets is, moet je me meteen bellen,
het is maar drie uur vliegen.
En dan pakt mijn grote broer hem vast
en geeft hem dat flesje.
En dan rijden we weg,
door Istanbul,
naar ons huis,
en ons bed.
Het is gek.
Mijn kleine broer,
hij zei wel mooie dingen,
maar hij kijkt naar me
en hij wordt verdrietig.

Je ziet het gewoon.
Is vervelend hoor.
Hij vind me zielig ofzo.
Hij staat daar waarschijnlijk nu nog steeds,
in mijn zaal, hele erge dingen te denken.
Dat ik verjaagd ben door de politiek ofzo.
Dat ik lui ben en niks van mijn leven heb gemaakt.
Dat ik mijn leven niet zelf heb gemaakt,
maar dat andere mensen dat hebben gedaan.
En hij heeft een beetje gelijk, ja.
Het is als met kaarten.
Hij heeft een hand gekregen
waar hij meer mee kon.
Ik niet.
Ik had een meisjeshand.
Hij schaamt zich voor zijn goede hand,
maar ja...
Ik heb het wel heel goed gespeeld hè?
Ik ben getrouwd met Özgür.
Weet je wat die naam betekent?
Vrijheid.
We zijn thuis.
Boven staat de imam en hij zegent onze liefde. Dan zijn we alleen.
Het gaat gebeuren...
Oh my god,
we zitten allebei op bed,
onze schoenen uit.

Hij pakt zijn telefoon en zet een liedje op.

En dan doet ie op ons nieuwe bed

een heel gek dansje.

Ik moet keihard lachen.

Ik dans mee.

We moeten lachen.

En dan gaat de rest vanzelf.

muziek

fade out

Somedaymyprincewill.com ging in première op 29 november 2012 in de Expozaal van de Brakke Grond, Amsterdam

Spel en muziek: Sadettin Kirmiziyüz, Viktor Griffioen, Kaspar Schellingerhout, Erik van der Horst (The Sadists)

Regie: Casper Vandeputte

Decorontwerp: Sacha Zwiers

Kostuum: Lotte Goos

Dramaturgie: Fanne Boland

Lichtontwerp: Gé Wegman

Productieleiding: Maartje Nieuwint

Techniek en geluid: Mats Boswijk en Ramses Nieuwenhuizen

Zakelijke leiding: Albert van Andel

www.troubleman.nl

www.frascatiproducties.nl

Somedaymyprincewill.com is een coproductie van Trouble Man met Frascati.

Sadettin Kirmiziyüz (1982) studeerde in 2007 af als acteur aan de Toneelacademie Maastricht. Hij speelde in voorstellingen van o.a. het Nationale Toneel, het Onafhankelijk Toneel, de Toneelmakerij en Mightysociety. Sinds 2010 is hij artistiek leider van Trouble Man, waarvoor hij voorstellingen schreef, maakte en speelde over migratie en identiteit.

Toneelwerk

Somedaymyprincewill.com – 2012

What's Happenin' Brother? – 2012

De vader, de zoon en het heilige feest – 2011

Avondland – 2008

Forza Winterslag – 2006

Biz Kolderbos – 2005

Casper Vandeputte (1985) studeerde in 2008 af aan de Toneelacademie Maastricht. Naast zijn werkzaamheden als regisseur is Vandeputte schrijver en bewerker van theaterteksten. Hij werkte onder meer in opdracht van Toneelschuur-Producties, Toneelgroep Oostpool en Theatergroep DOX.

Toneelwerk

Somedaymyprincewill.com – 2012

In de war – 2011

Till the fat lady sings – 2011

Stratosfeer – 2010